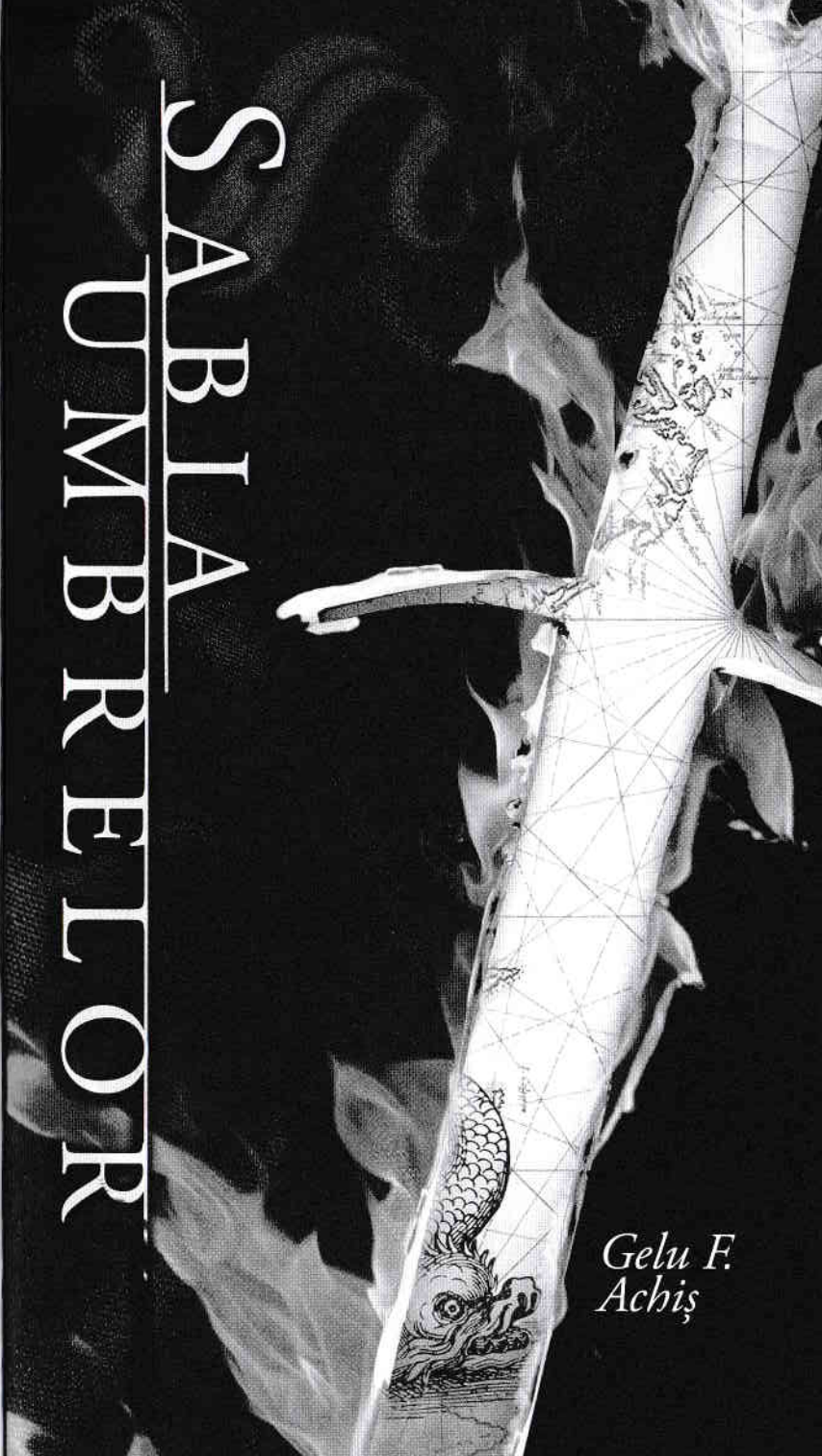

LBRIS

We know
books

SABIA
UMBRELLOR

*Gelu F.
Achiş*

CAPITOLUL 1

În satul Akya, în această perioadă a anului, domnea un aer cald, plăcut, presărat cu miresme de flori și de fân proaspăt. Era A Șaptea Lună a anului. Cântecul strident al păsărilor și zumzetul insectelor se auzeau pretutindeni. Vremea frumoasă – cu mult soare și cu puține ploi – ținea vreo patru luni din cele șaisprezece ale unui an. Drept urmare, vara era anotimpul preferat al celor mai mulți oameni din Nord.

Cu chipul scaldat în sudoare, cu părul blond lipit de frunte, Dalidan crăpa lemne în vecinătatea magaziei. Construcția se afla într-un colț din curtea imensă a Casei Inocenților. Akiban muncea alături de el. Începând cu A Noua Lună (prima lună din toamnă), în sobele din încăperile orfelinatului se făcea focul. Cei doi trebuiau să termine de crăpat până atunci toate lemnele din cele trei grămezi înalte.

– Nu mai sună odată clopoțelul ăla? bombăni Akiban, lăsând securea să-i alunece din mână și să cadă pe pământ. Sunt mort de foame.

– Partea proastă e că tot tocăniță de cartofi vom avea la cină, zise Dalidan, oprindu-se la rândul său din lucru și ștergându-și cu dosul palmei sudoarea de pe față.

– Ești sigur?

Dalidan dădu din cap. Akiban oftă adânc.

– Azi e a șasea zi în care primim la cină lături. Mi-ai distrus ziua, Dalidan.

– Nu sunt responsabil de meniul orfelinatului, replică prietenul său cu un aer amuzat. Nici măcar nu sunt implicat în pregătirea tocăniței de cartofi. Sora Nekela și sora Oba se ocupă de treburile astea. Ele ți-au stricat ziua.

Apoi schiță un zâmbet radios și-l bătu pe umăr pe Akiban.

— Oricum, lucrurile astea n-au importanță. Gândește-te la imaginea de ansamblu și-ți va reveni imediat buna dispoziție. În curând vom fugi din Casa Inocenților, Akiban, și vom scăpa de lături, de programul încărcat, de viața de aici. Vom fi liberi să ne construim viețile așa cum dorim.

Akiban aruncă o privire de jur împrejur. Curtea orfelinatului era ocupată într-o mare măsură de șiruri de arbuști fructiferi, copaci și grădini cu diferite legume. Majoritatea copiilor și tinerilor munceau afară în această perioadă a anului.

— Știi ce o să-mi lipsească, Dalidan? Animalele din mica noastră fermă. Porcii, vacile, găinile, iepurii, oile, calul... toate. Eu m-am ocupat cel mai mult de ele. Le-am îngrijit ca și cum ar fi fost copiii mei.

Dalidan nu știa dacă Akiban glumea sau vorbea serios. Probabil că era vorba despre o combinație stranie din amândouă. Știa însă că prietenului său îi plăcea mult să îngrijească animalele.

— Parcă nu-mi vine să cred că aproape a sosit momentul să părăsim acest loc, zise Dalidan, căzând pe gânduri.

Ideea îi venise cu aproximativ doi ani în urmă. Și nu avea nicio legătură cu viața din Casa Inocenților. Slavă Făuritorilor Lumii, orfelinatul le oferea adăpost, educație și hrană (chiar dacă nu era cea mai grozavă). Ce putea să-și dorească mai mult un copil care a rămas singur în urma unor împrejurări nefericite sau care a fost abandonat de părinți? E drept că se mai plângeau uneori de mâncare și de programul încărcat de lucru, dar mai mult o făceau în glumă.

În multe colțuri ale Imperiului Edrian, orfanii erau lăsați în voia sorții. Ei erau norocoși că aveau un loc pe care îl puteau numi „casă”. Pentru viața care li se oferea, ei aveau datoria de a munci în fiecare zi. Și bineînțeles, erau obligați să participe de trei ori pe săptămână la slujbele preotului Jyba. Acesta venea la orfelinat și oficia slujbele în sala cea mai mare – o încăpere dedicată Făuritorilor Lumii, acoperită cu zeci de picturi ce înfățișau scene din Cartea Luminii.

Bătrânul preot Jyba era unul dintre fondatorii Casei Inocenților. Fondatorii erau originari din diferite orașe din Sud.

Construiseră orfelinatul în nord-estul continentului Darneh, în statul Tedaia – unul din cele mai sărace state din Imperiul Edrian. Aleseseră satul Akya, întrucât pe meleagurile din jurul lui existau o mulțime de orfani.

Când Dalidan le propusese prietenilor săi ideea de a părăsi orfelinatul, ei îl priviseră ca și cum și-ar fi pierdut mințile. Dar el își pregătise dinainte argumentele. La vârsta de optsprezece ani era obligat să părăsești Casa Inocenților și să-ți faci un rost în viață. Cei aflați la conducerea orfelinatului ofereau fiecărui tânăr eliberat treizeci de quani. Nu era o sumă foarte mare, dar nu era nici o sumă mică. Erau niște bani care asigurau un sprijin tânărului proaspăt ieșit în lume, în ceea ce privește stabilirea primilor pași către viitorul pe care îl alegea.

Între Dalidan, Akiban, Rin și Kaya se stabiliseră legături foarte puternice de-a lungul anilor petrecuți în orfelinat. Din acest motiv, Dalidan înaintase ideea de a părăsi împreună Casa Inocenților și de a porni tot împreună pe drumul spre viitor. Akiban avea să împlinească optsprezece ani peste o lună, Dalidan peste aproape un an, Rin peste doi ani, iar Kaya peste un an și jumătate. Aveau să aștepte să fie eliberat Akiban și să primească cei treizeci de quani, pe urmă el, Rin și Kaya vor părăsi pe furiș Casa Inocenților. Mai departe, cei patru vor călători în Sud și se vor stabili într-un stat de acolo.

— Vom vedea în sfârșit lumea, zise Akiban, zâmbind. Am auzit pe cineva spunând că unele orașe sunt atât de mari, încât ai nevoie de o zi întreagă ca să le străbați pe jos dintr-un capăt în celălalt.

— Probabil că așa este, replică Dalidan. Pentru noi, aproape tot ce se află dincolo de sat e reprezentat de necunoscut. Însă în curând vom vedea locurile despre care am auzit și am citit. Ne vom stabili într-un stat din Sud unde nu există iarnă – un loc unde e cald tot timpul.

— Pentru mine e important să fie pământul roditor, zise Akiban, afișând o expresie visătoare. Îmi voi construi o fermă imensă și voi crește și îngriji porci, vaci, găini, oi și cai. De asemenea, voi avea lanuri întinse de grâne și porumb. O să

mă căsătoresc cu o fată frumoasă din Sud – cu părul auriu ca al grânelor coapte – și vom avea cel puțin trei copii. Iar tu, Dalidan... tu vei putea oricând să stai alături de mine la fermă și să mă ajuți cu munca. Te voi plăti foarte bine.

Dalidan râse și-l bătu pe spate pe Akiban. Îl amuza de fiecare dată felul naiv și visător prin care prietenul său își contura și imagina viitorul.

– Nu cred că sunt omul potrivit pentru a munci la o fermă.
– Atunci o să încerc să le conving pe Rin și Kaya, replică Akiban.

O siluetă înaltă, îmbrăcată în veșminte negre cu dungi albe (uniforma personalului din Casa Inocenților), se apropie de cei doi. Pe chipul ascuțit al femeii se contură o expresie severă.

– Aveți de gând să terminați de crăpat lemnele astea?
– Bineînțeles, soră Weda, răspuse Akiban și înhăță securea de pe jos. Ne-am tras și noi puțin sufletul. Nu e tocmai ușor să te ocupi de atâtea lemne.

Dalidan fu cuprins de o ușoară neliniște. Oare auzise sora Weda ceva din discuția lor?

– Prea multă sporovăială și prea puțină muncă, comentă sora Weda, străpungându-l cu privirea pe Akiban, care, cu gesturi împleticite, se apucă imediat de treabă.

Dalidan începu și el să crape lemne. Probabil că sora Weda nu auzise absolut nimic despre planul lor. Era gălăgie afară, având în vedere că munceau atâția orfani în curte. Mai mult decât atât, nicio persoană nu putea să se furișeze lângă el și Akiban fără ca ei s-o observe. Sora Weda îi urmărise de la distanță și, văzând că povesteau în loc să muncească, venise la ei și-i pusese la punct.

Femeia stătu cu ochii pe cei doi câteva minute, cu brațele încrucișate la piept. Dar în cele din urmă se îndepărtă cu pași mari și se îndreptă spre un grup de fete gălăgioase care pliveau straturile cu zarzavaturi. Dalidan și Akiban continuară să crape lemne, fără să schimbe vreun cuvânt. Abia după ce

se mai scurse o bucată de vreme, Akiban îndrăzni să spargă tăcerea dintre ei:

– Sincer să fiu, nu prea am curajul de a face pe grozavul cu sora Weda. Pedepsele ei sunt cele mai rele.

– Din fericire nu am avut ocazia să le descopăr, zise Dalidan, slăbind ritmul de muncă.

– Tu tot timpul ai avut un comportament aproape exemplar, Dalidan, replică Akiban pe un ton ușor ironic.

– Am fost prevăzător și am scăpat de probleme, spuse Dalidan, ridicând din umeri. Aa, da, făcu el, amintindu-și brusc ceva. Înainte să fim întrerupți de sora Weda, voiam să-ți spun că Rin și Kaya nu vor putea să te ajute la fermă.

Akiban își șterse sudoarea de pe frunte și din jurul ochilor, apoi își îndreptă spatele.

– De ce? întrebă el, prefăcându-se afectat de această veste.

– În urmă cu câteva zile am discutat cu ele mai multe lucruri legate de planul nostru de a părăsi Casa Inocenților și eram curios să aflu ce vor să facă după ce ne stabilim în Sud. Rin mi-a spus că vrea să devină tămăduitoare, să-i ajute pe cei bolnavi și răniți. În schimb, Kaya vrea să intre în Forțele de Ordine și să devină protectoare.

Akiban oftă adânc.

– Am înțeles... Păi o să mă descurc eu cumva la început cu animalele și pământurile. Însă după ce voi avea o familie numeroasă, voi avea și ajutoare.

Dalidan pufni și râse. Îl amuza felul ciudat în care vorbea Akiban. Era serios și în același timp era și ironic față de propriile vorbe.

– Dar tu ce vei face, Dalidan?

– Nu știu încă... răspuse el, devenind serios. Lumea e foarte mare, Akiban. Sper că îmi voi găsi un țel în viață după ce ne vom stabili în Sud.

– Dacă nu găsești vreun țel măreț, oricând te poți alătura fermei mele.

Dalidan pufni din nou.

– Momentan nu ai așa ceva, Akiban. Vei avea nevoie de foarte mulți bani, de pământuri, și abia după aceea vei putea să faci primii pași pentru a ridica o fermă.

– Voi reuși, zise Akiban încrezător. După ce voi avea o fermă, voi produce hrană pentru sute de oameni. Poate că și Înalt-preoții se vor hrăni cu bucatele provenite de la animalele mele. Poate că hrana produsă de mine va ajunge și la Împăratul Keshiran.

Se auzi sunetul strident al clopoțelului, anunțând ora cinei. Toate persoanele care se aflau în curte se îndreptară spre clădirea cea mai înaltă.

– În sfârșit, zise Akiban, înfigând securea într-un butuc și luând-o din loc.

Și lui Dalidan îi părea bine că se sfârșise munca pe ziua respectivă. După cină aveau program liber, prin urmare puteau să discute toți patru mult mai pe îndelete despre planul lor de a părăsi Casa Inocenților.

După ce se spălară pe mâini și pe față în ligheanele cu apă de lângă fântână, Dalidan și Akiban se strecurară în sala de mese. Se așezară vizavi de Rin și Kaya. În fața fiecărui loc era câte un castron cu tocăniță de cartofi. În centrul meselor erau coșuri cu pâine, urcioare din lut umplute cu apă rece și căni.

– După cum arătați, băieți, cred că mai mult ați povestit decât ați muncit, zise Kaya.

– Dacă ai sta lângă mine, ți-ai da seama imediat după mirosul de transpirație cât de mult te înșeli, replică Akiban.

Kaya pufni. Era printre cele mai înalte persoane din sala de mese. Capul ei era acoperit cu păr roșcat, ușor sărmos, prins într-un coc, și ieșea în evidență peste capetele din apropiere. În plus, vocea ei băiețoasă, sonoră, se deslușea limpede prin gălăgia și sporovăiala din jur.

– Nu înțeleg de ce noi – fetele – nu suntem puse la crăpat de lemne, zise Kaya. M-am săturat de croșetat, plivit, măturat și

spălat haine, vase și podele. Ce naiba?! Surorile cred că noi nu putem să crăpăm lemne, să săpăm sau să cărăm lucruri?

– Ai grijă să nu te audă vreo soră, o avertiză Rin.

Ea era mică de înălțime și slăbuță. Avea tenul neted, cafeniu-deschis. Ochii îi erau de un albastru-închis, ușor înguști, iar părul îi era lung, negru și lucios, împletit în codițe.

Kaya dădu din mână a lehamite.

– Să mă audă, că nu-mi pasă. Vreau să îndeplinesc sarcini adevărate, sarcini de bărbați, ca să-mi dezvolt forța și rezistența.

– Tu chiar ești o ciudățenie a naturii, Kaya, zise Akiban.

– Iar tu, Akiban, tu ești un om obsedat de porci, găini și vaci! i-o întoarce Kaya.

– Păi e o mândrie să fii fermier și să crești animale, spuse Akiban, surâzând amuzat de izbucnirea ei. Datorită unor oameni care gândesc ca mine, oamenii care gândesc ca tine au ce să mănânce.

Kaya ar fi vrut să-i dea o replică, dar zgomotele din sală se stinseră dintr-odată. Apoi, toată lumea se ridică în picioare. Capetele orfanilor se răsuciră spre podiumul unde se afla masa surorilor. Sora Weda se desprinsese dintre colegele sale și, adoptând un aer autoritar, făcu câțiva pași spre mesele lungi ale orfanilor. Își duse mâna dreaptă la inimă, ținând degetele lipite între ele. Toți făcură întocmai ca ea. Sora Weda rosti cu glas aspru, puternic și evlavios:

– Cu dragoste și recunoștință, le mulțumim Făuritorilor Lumii pentru mâncarea aceasta, pentru acoperișul de deasupra capetelor noastre, pentru apa care izvorăște din pământ, pentru somnul care ne alină gândurile, pentru copacii care ne dau aer curat și pentru Lumina care pătrunde în viețile noastre. Fie ca Făuritorii Lumii să binecuvânteze cina aceasta, fie ca Lumina lor să ne pătrundă în suflete. Poftă bună!

Tinerii orfani se așezară iute la loc. Sala de mese fu cuprinsă de gălăgie – zgomote de scaune târșăite pe podea, foșnete, plescăituri și zeci de glasuri.

După ce înghiți câteva linguri din tocănița lipsită de gust, Dalidan se aplecă în față peste masă și întrebă cu glas scăzut:

– Cum stăm cu proviziile?

– Azi am reușit să mai sustrag una-alta din pivniță... răspuse Kaya aproape în șoaptă.

Luă câteva înghițituri lacome din mâncare, mânjindu-se pe lângă gură și pe bărbie, apoi continuă:

– Le-am ascuns în locul stabilit, în spatele lemnelor. Când vom părăsi Casa Inocenților, ranițele vor fi pline. Vom avea tot ce ne trebuie pentru călătoria care ne așteaptă.

Dalidan dădu din cap. Până acum reușiseră să strângă destul de multe lucruri, fără să fie prinși de vreo soră și fără să fie bănuți. În curând, el, Akiban, Rin și Kaya o vor lua spre statul Quana, către orașul Woff. Pe urmă, când vor avea posibilitatea, se vor urca la bordul unei corăbii și vor traversa Marea Soarelui. Abia după aceea vor ajunge în Sud. Nu știa nimeni cu exactitate în ce stat și în ce așezare se vor stabili. Probabil că vor merge cât mai adânc în sudul continentului. Pentru ei era important să ajungă în miezul civilizației, în regiunile bogate și pline de oportunități ale Imperiului Edrian.

– Problema e că vom avea puțini quani, zise Akiban, mestecând leneș o coajă de pâine.

– O vreme ne vom descurca cu banii pe care îi vei primi tu, spuse Dalidan, aruncându-i o privire scurtă prietenului său. Primul nostru obiectiv este să ajungem în Woff. Acolo ne vom căuta ceva de muncă și vom strânge suficienți quani cât să putem cumpăra bilete pe o corabie care se îndreaptă spre Sud.

Rin împinse castronul ei spre Kaya. Mâncase mai puțin de jumătate din porția de tocăniță.

– Eu m-am săturat. Dacă vrei, poți să mănânci tu ce a mai rămas.

– Ești sigură că nu mai vrei? întrebă Kaya.

Dalidan putea să deslușească strălucirea flămândă din ochii ei căprui. Kaya nu era deloc pretențioasă când era vorba despre mâncare.

– Sunt sigură, răspuse Rin, surâzând.

Avea un glas cristalin, cald, învăluit de un calm desăvârșit. Dalidan nu o văzuse niciodată pe Rin furioasă. Nici măcar nu o auzise vreodată să ridice tonul.

– După cină ne întâlnim în bibliotecă? întrebă el.

Kaya dădu frenetic din cap în timp ce înfuleca din porția de tocăniță pe care i-o oferise prietena ei. La rândul lor, Akiban și Rin încuviințară din cap.

Încăperea mică și sărăcăcioasă a bibliotecii reprezenta cel mai potrivit loc pentru a discuta despre planul lor. Acolo nu îi va deranja nimeni. Vor pretinde că studiază, în cazul în care îi va lua la întrebări cineva.

De-a lungul anilor, Dalidan răsfoise toate cărțile și documentele din bibliotecă. Cele mai multe erau despre filozofie și despre yarzism (religia Imperiului Edrian). Yarziștii mai erau numiți și adepți ai Bisericii Luminii. În rest, era vorba despre cărți ce conțineau povești pentru copii. Dalidan și-ar fi dorit să existe acolo informații despre magie, un subiect care îl interesa, dar despre care nu știa mai nimic. În tot satul Akya nu exista nicio persoană capabilă să mânuiască vreun soi de magie. Nici măcar protectorii din Forțele de Ordine – care aveau rolul de a asigura liniștea publică și protecția sătenilor – nu erau capabili de așa ceva. Abilitățile magice erau moștenite? Sau se puteau dobândi prin diferite exerciții, lecții și metode?

După ce se vor stabili în Sud, Dalidan voia să afle cât mai multe informații despre acest subiect. Momentan nu știa ce va face în viață, dar poate că după ce va afla mai multe despre magie, va găsi un drum pe care să-l urmeze. Oricum, el era bucuros că prietenii săi erau hotărâți în privința viitorului. Rin voia să devină tămăduitoare. Kaya își dorea să ajungă protectoare, deci să se înroleze în Forțele de Ordine. Akiban voia să ajungă fermier.

Ușa principală a sălii de mese fu deschisă violent și trântită de perete. Un bărbat de vreo cincizeci de ani, îmbrăcat cu veșminte zdrențuite și murdare, cu o mulțime de răni pe corp,

se ivi în prag. În sala de mese se instală brusc liniștea, o liniște încărcată de uimire, teamă și șoc.

— Părășiți satul! strigă omul, gesticulând vehement. Mergeți cât mai departe!... Spre vest, apoi spre sud!

Sora Weda se ridică de la masă și se apropie de bărbat. Ochii ei sclipeau amenințător. Celelalte surori o urmară, afișând însă expresii îngrijorate și speriate. Orfanii de la mese urmăreau totul într-o tăcere deplină. Nimeni nu înțelegea ce se întâmpla.

— Cum ai intrat aici? întrebă sora Weda pe un ton tăios. Ți-au permis portarii să intri în acest loc?

— Îmi pare rău – ei nu m-au ascultat, răspunse bărbatul, făcând doi pași înainte. Portarii sunt bine... dar sunt inconștienți. N-am avut de ales. Am venit să vă avertizez. Căpetenia satului nu m-a ascultat. Nimeni nu m-a ascultat. Fugiți, fugiți înainte să ajungă Sfâșietorii aici! Creaturile vin dinspre est. Până acum au distrus totul în calea lor, au omorât...

— Încetează în clipa asta! zise sora Weda. Nu vezi că-i înspăimânți pe acești copii și tineri?!

Dalidan se întrebă dacă erau cu adevărat în pericol. Sau era posibil ca omul să-și fi pierdut mințile?

— Te asigur, doamnă, că vorbele mele sunt adevărate, zise bărbatul.

— Dacă există o amenințare la adresa satului, implicat la adresa Casei Inocenților, trebuie să vorbești cu căpitanul protectorilor din Akya, interveni sora Avenia.

Ea părea foarte tulburată. Chipul ei era alb ca varul.

— Am încercat, zise bărbatul, plecându-și privirea în podea. Am încercat, dar nimeni nu m-a ascultat.

Disperarea lui se transformase într-un soi de tristețe adâncă, resemnată.

Sora Weda se aplecă spre sora Nekela și-i șopti ceva la ureche. Aceasta părăsi în grabă sala de mese, folosind o ușă laterală. Având în vedere că portarii Casei Inocenților fuseseră lăsați inconștienți de acest bărbat, probabil că sora Weda o trimisese

pe sora Nekela să-i aducă repede pe protectori aici, se gândi Dalidan.

— Dacă vă pasă de viața acestor amărâți, trebuie să mă ascultați, zise bărbatul. Sfâșietorii sunt...

Vorbele i se opriră în gât. Dintr-odată răsunară clopotele din satul Akya. Se întâmpla așa ceva când aveau loc sărbători importante sau când se întâmpla ceva foarte grav. Toată lumea știa că în acea zi nu era nicio sărbătoare.

Dalidan și ceilalți orfani înțeleseseră atunci că bărbatul din fața lor spusese adevărul. Exista o amenințare la adresa satului, iar ei erau în pericol.